



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

A. Z.

bytem

zastoupen Mgr. Filipem Hajným, advokátem,
sídlem Moskevská 60, Praha 10

proti

žalovanému

ČEPRO, a.s., IČO: 601 93 531

sídlem Dělnická 12, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedy představenstva žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. od-00130/GŘ/15,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy představenstva žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. od-00130/GŘ/15, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Filipa Hajného, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy představenstva žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2015, č. j. od-00342/OP/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný částečně odmítl žádost žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o poskytnutí informací podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce podal dne 7. 10. 2015 u žalovaného žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Konkrétně požadoval informace, zda mezi žalovaným a JUDr. Radmilou Kleslovou je uzavřena nějaká smlouva; informace o tom, jaké plnění z těchto smluv vyplývá; a znění těchto smluv.
4. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný částečně žádosti vyhověl a žalobci poskytl informaci o existenci smlouvy a o podstatě plnění z této smlouvy. Žádosti o poskytnutí znění smlouvy však nevyhověl (výrok II prvoinstančního rozhodnutí) s odkazem na § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
5. V odůvodnění žalovaný připomněl základní smysl a účel zákona, kterým je zajištění kontroly veřejnosti při nakládání s veřejnými prostředky ze strany subjektů, na které zákon dopadá. Je nutné rozlišovat mezi společnostmi s majetkovou účastí státu, která je v rámci své činnosti podporována veřejnými prostředky či jinými dotačními prostředky, a společnostmi s majetkovou účastí státu, která výlučně hospodáří s finančními prostředky, které generuje z výsledků svých obchodních aktivit. Právě do této druhé skupiny společností patří i žalovaný, který hospodáří výlučně z výnosů své obchodní činnosti, tedy nedisponuje s veřejnými prostředky. JUDr. Kleslová nebyla v rámci poskytovaných služeb pro ČEPRO, a.s. vyplácena z veřejných prostředků a nebyla tedy současně v tomto směru příjemcem těchto prostředků, v jejichž případě by bylo povinné sdělit informace v žadatelem požadovaném rozsahu, tj. konkrétně zpřístupnit žadateli předmětnou smlouvu upravující vztah mezi JUDr. Kleslovou a žalovaným.
6. Žalovaný dále zdůraznil, že při procesu uzavírání smlouvy o poskytování právních služeb se smluvní strany dohodly na tom, že určité skutečnosti obchodní povahy budou považovány za obchodní tajemství ve smyslu § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, pokud nebyl udělen souhlas s jejich užitím a zveřejněním. ČEPRO, a.s. nedisponuje souhlasem JUDr. Kleslové ke zveřejnění požadované smlouvy.
7. Předseda představenstva žalovaného napadeným rozhodnutím odmítnutí poskytnutí znění smlouvy potvrdil. Přitom se ztotožnil s názorem žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí, na které odkázal.

II. Argumentace účastníků

8. Žalobce v žalobě namítá, že zákon č. 106/1999 Sb. se nevztahuje pouze na subjekty hospodařící s veřejnými prostředky, ale všechny veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 tohoto zákona. Je vyloučeno, aby obchodním tajemstvím byla smlouva jako celek.
9. Žalovaný navrhl žalobu odmítnout nebo zamítnout. Žalovaný v první řadě s odkazem na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, č. j. 5 A 97/2015-32, uvedl, že není povinnou osobou dle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud by soud dospěl k jinému závěru, tak dle žalovaného je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem.
10. Žádost žalobce o poskytnutí informace směřovala do osobní sféry obchodního partnera žalovaného a zároveň se dotýkala konkurenčně významných informací zasahujících sféru obchodních aktivit žalovaného. Jednalo se o obchodní tajemství. Požadovaná informace

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

představuje skutečnost obchodní povahy, související s podnikem, má pro žalovaného potencionální materiální hodnotu a není v příslušných obchodních kruzích běžně dostupná. Navíc smluvní strany projevily vůli na utajení této informace a její utajení rovněž odpovídajícím způsobem zajišťují. Žalovaný doplnil, že v minulosti byla žalobci poskytnuta informace o tom, že JUDr. Kleslová realizuje pro žalovaného právní služby v oblasti legislativy. Tato právní služba je pro žalovaného v mnoha aspektech velmi specifická a klíčová, neboť může značně ovlivnit jeho postavení a směřování v různých oblastech jeho strategických a obchodních aktivit. Z tohoto důvodu tedy žalovaný v rámci řádné ochrany svých zájmů nezveřejnil podrobné informace o této spolupráci.

11. Na posuzovanou žádost nebylo také možné aplikovat výjimku obsaženou v ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný hospodaří výlučně z výnosů své obchodní činnosti, není v tomto ohledu závislý na svém akcionáři a nedisponuje tedy veřejnými prostředky. Finanční prostředky, se kterými žalovaný disponuje, jsou nepochybně finančními prostředky náležejícími do jeho majetkové sféry a do sféry vlastnictví jediného akcionáře, kterým je Česká republika, přecházejí až v případě, kdy je zisk žalované společnosti ve formě dividendy vyplacen jedinému akcionáři. V posuzované věci tedy JUDr. Kleslová nebyla za poskytované právní služby vyplácena z veřejných prostředků.
12. Žalobce v replice nesouhlasil, že by žalobu bylo možno odmítnout a trval na tom, že žalovaný je povinnou osobou podle zákona č. 106/1999 Sb.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
14. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 soudního řádu správního.
15. Městský soud se nejdříve zabýval otázkou, zda žalovaný je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb.
16. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. V dané věci je mezi účastníky sporné, zda žalovaný je „veřejnou institucí“.
17. K pojmu „veřejná instituce“ se v nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, obsáhle vyjádřil Ústavní soud. Ústavní soud předně zopakoval kritéria z nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06, podle kterých se určuje, zda jde o veřejnou instituci. Zařazení určitého subjektu pod instituci veřejnou či soukromou musí vyplývat z „převahy“ znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Těmito znaky jsou (viz bod 58 nálezu IV. ÚS 1146/16):
 - a) způsob vzniku či zániku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),
 - b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát, či nikoliv; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce),

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem, či nikoliv; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci),

d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je typická pro veřejnou instituci), a

e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).

Uplatnění těchto znaků byla potvrzena i v následujících nálezech Ústavního soudu (viz např. sp. zn. I. ÚS 1262/17).

18. Zároveň je nutno zdůraznit, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16 posuzoval situaci odlišného subjektu, a to společnosti ČEZ, a.s. a ve vztahu k ní dospěl k závěru, že není povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Z nálezu však lze dovodit, že tento závěr nelze uplatnit ve vztahu k takové obchodní korporaci, v níž je stát, územně samosprávný celek či jiný povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. jejím jediným společníkem, případně pokud se všichni její společníci sestávají z těchto subjektů (viz body 63 a 71 předmětného nálezu). Tento závěr je podpořen následným nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1262/17 ze dne 27. 3. 2018. V tomto nálezu Ústavní soud za aplikace výše zmíněných kritérií dovodil, že stěžovatelka Pražská plynárenská Servis distribuce, a.s. je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., neboť v důsledku jediným jejím akcionářem bylo hl. m. Praha.
19. Obdobně judikatura zdejšího soudu vychází z této interpretace nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16. Například v rozsudku ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9A 230/2015-51 dovodila, že společnost České dráhy, a.s. je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb.
20. V nyní posuzované věci lze k osobě žalovaného ve vztahu k výše zmíněným znakům uvést následující.
21. Dle informací z obchodního rejstříku žalovaný vznikl podle obchodního zákoníku v roce 1993, kdy jediným zakladatelem byl Fond národního majetku České republiky, a základní jmění společnosti bylo tvořeno částí majetku bývalého státního podniku Benzina. Žalovaný tedy sice vznikl soukromoprávním úkonem, nicméně ingerence státu byla úplná. Zřizovatelem byl výlučně stát jednající skrze Fond národního majetku.
22. Jediným akcionářem žalovaného je Česká republika, za kterou jedná Ministerstvo financí. Ta vlastní 100 % akcií žalovaného. Tato skutečnost státu umožňuje plné ovládání žalovaného. Stát vykonává působnost valné hromady (§ 12 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů). Stát tedy plně určuje, kdo bude členem představenstva a dozorčí rady žalovaného. Stát má tedy výlučný vliv na vytváření orgánů žalovaného.
23. Navíc podle stanov žalovaného ze dne 7. 12. 2018 nad rámec zákonných pravomocí (§ 421 odst. 2 zákona o obchodních korporacích) do působnosti valné hromady, tedy státu jako jediného akcionáře, patří například schvalování podnikatelské strategie společnosti, jejího ročního podnikatelského plánu a jeho změn a vybraných položek nakupovaných služeb (čl. 11 odst. 2 písm. d) Stanov). Stát má tedy možnost vykonávat efektivní dohled nad činností žalovaného. Jako jediný akcionář žalovaného plně ovládá a to i nad rámec zákonných pravomocí valné hromady.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

24. Pokud jde o účel žalovaného, tak tím není běžné podnikání, jak argumentuje žalovaný. Hlavním posláním žalovaného je na prvním místě ochrana zásob Správy státních hmotných rezerv (viz Výroční zpráva žalovaného za rok 2017, s. 2) Státní hmotné rezervy se vytváří v souladu se zákonem č. 97/1993 Sb., o působnosti Správy státních hmotných rezerv a zákonem č. 241/2000 Sb., o hospodářských opatřeních pro krizové stavy a změně některých souvisejících zákonů. Požadavky na tvorbu státních hmotných rezerv vyplývají z krizových plánů. Jedná se o zásoby, které jsou podstatné z hlediska bezpečnosti České republiky. Z uvedeného vyplývá, že vedle čistě obchodních aktivit, mezi které patří provozování čerpacích stanic EuroOil, se žalovaný především významně podílí na zajišťování veřejného zájmu v oblasti bezpečnosti České republiky.
25. Z výše uvedeného dle městského soudu vyplývá, že u žalovaného převažují veřejnoprávní znaky nad znaky soukromoprávními a je tedy nutno jej považovat za veřejnou instituci a povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Nynější senát městského soudu se tedy neztotožnil s názorem pátého senátu městského soudu vyjádřeném v usnesení ze dne 21. 11. 2018, č. j. 5 A 97/2015-32. Vedle výše uvedeného lze poznamenat, že toto usnesení se nezabývalo nejnovější relevantní judikaturou Ústavního soudu, která se týká akciových společností 100 % vlastněných státem nebo územním samosprávným celkem (nález sp. zn. II. ÚS 618/18). Ke stejnému závěru jako v této věci městský soud dospěl v rozsudku sp. zn. 9A 230/2015.
26. Zdejší soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek.
27. Žalobce především namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, když s poukazem na obchodní tajemství pašálně odmítl poskytnout smlouvu mezi žalovaným a JUDr. Kleslovou jako celek.
28. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že „pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne“. V poznámce pod čarou přitom tato právní norma odkazuje na § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „obchodní zákoník“). Podle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. pak platí, že „při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství“.
29. Pojmové znaky obchodního tajemství, dříve vyplývající právě z § 17 obchodního zákoníku, na něž předmětné ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. odkazuje, jsou dnes upraveny v § 504 občanského zákoníku, podle něhož „obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“.
30. K otázce neposkytnutí informace s odkazem na obchodní tajemství dle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. existuje bohatá judikatura správních soudů. Městský soud ji nedávno shrnul v rozsudku ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9A 230/2015-51, z kterého zdejší soud cituje následující část, se kterou se plně ztotožňuje.

43. Podle ustálené judikatury správních soudů k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství je pojem obchodního tajemství tvořen několika kumulativními znaky (konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem,

odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství). Pokud povinný subjekt zamýšlí § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat a odmítnout na jeho základě žádost o informace, je povinen se s existencí a povahou těchto znaků odpovídajícím způsobem vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o informace. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Zdejší soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007 - 106, ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002 - 37, publ. pod č. 654/2005 Sb. NSS, či v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 11 A 90/2012 - 39.

44. Správní soudy ve své konstantní rozhodovací praxi k této otázce akcentují význam přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Zdůrazňují, že má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným § 68 odst. 3 správního řádu a navazující judikaturou na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, musí povinný subjekt podrobně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřené) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007 - 87 a ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007 - 106).
45. Povinný subjekt tedy musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymezit typově, např. jako údaje o technologickém postupu, údaje o klientské základně apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství k takové typově vymezené informaci. Odůvodnění pak jistě nelze formulovat pouhým pašální odkazem na ustanovení § 504 občanského zákoníku. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je proto naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil. Obdobně neobstojí pouhé konstatování, že určitý podnikatel (v praxi nejčastěji druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy) určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označil jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (shodně srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).
46. Zdejší soud je pak nucen se vším důrazem přisvědčit žalobci, že z ustálené rozhodovací praxe správních soudů i relevantních doktrinárních závěrů k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství nade vše pochybnost vyplývá, že obchodním tajemstvím mohou být pouze „skutečnosti“, tj. ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. „informace“, vykazující pojmové znaky obchodního tajemství. Jinak řečeno, předmětem ochrany obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona zásadně není určitý dokument (např. smlouva) jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) ve smlouvě uvedené, které splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem. Tento závěr jednoznačně plyne např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007 - 87, a ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003 - 73, publ. pod 1469/2008 Sb. NSS.

47. *Ke shodným závěrům dospívají i autoři relevantních doktrinálních závěrů, podle nichž „v naprosté většině případů bude skutečnost taková, že pouze určitá část (části) požadovaného dokumentu bude obsahovat informace, které bude možno legitimně považovat (a chránit) jako obchodní tajemství. Tato skutečnost pro aplikační praxi povinných subjektů znamená, že je-li žádána kopie určitého dokumentu (typicky smlouvy), zásadně nelze odmítnout poskytnutí (celé) této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt se musí v takovém případě vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) ve smlouvě obsaženým a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství; pouze v kladném případě lze ve vztahu k takto určeným údajům uplatnit ochranu dle komentovaného ustanovení. Povinný subjekt bude proto muset vydat kopii (event. doslovné opisy) všech částí smlouvy, které – jako obchodní tajemství – chráněny nejsou.*

To konkrétně znamená, že povinný subjekt s využitím § 12 (...) poskytne kopii požadovaného dokumentu, v níž anonymizuje ty jeho části, které mají povahu obchodního tajemství, a současně vydá rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 z důvodu ochrany obchodního tajemství“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).

48. *Jak přitom v podané žalobě správně upozornil žalobce, Nejvyšší správní soud v tomto směru jednoznačně připouští, že „údajům je poskytnuta dostatečná ochrana již jejich znečitelněním v autentickém textu“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, čj. 7 A 3/2002 - 46).*

31. Na základě právě zmíněných judikatorních východisek soud dospěl k závěru, že postup žalovaného, který paušálně odmítl poskytnout požadovanou informaci v podobě smlouvy s poukazem na obchodní tajemství, nemůže obstát.
32. S ohledem na zmíněnou judikaturu je nepřijatelné, pokud žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí i napadeném rozhodnutí toliko konstatoval existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže v souladu se shora popsányými mantinely ve vztahu ke specifikovaným typovým informacím zdůvodnil, na základě jakých konkrétních úvah k takovému závěru dospěl a vůbec nevymezil části smlouvy, kterých by se obchodní tajemství mělo týkat. Bylo na žalovaném, aby v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí ve vztahu k dané smlouvě vymezil její části, u nichž by posléze objasnil, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.
33. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí pouze bez jakéhokoliv odůvodnění konstatoval, že smlouva mezi ním a JUDr. Kleslovou je obchodním tajemstvím. Poukázal pouze na to, že strany se tak dohodly při jejím sjednání. Existence obchodního tajemství je však otázkou objektivní a v žádném případě nezávisí výlučně na úmyslu smluvních stran. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu k této argumentaci ničeho nepřidalo.
34. Soudu není ani zřejmé, jakým způsobem argumentaci o obchodním tajemství má podporovat poukaz žalovaného ve vyjádření k žalobě na to, že JUDr. Kleslová realizovala pro žalovaného právní služby v oblasti legislativy. Legislativa, tedy proces přijímání zákonů, je naopak v demokratickém státě věcí veřejnou *par excellence* a není zřejmé, jak

poskytování právních služeb v oblasti legislativy může být obchodním tajemstvím. V každém případě je to věc, kterou je žalovaný povinen případně podrobně odůvodnit.

35. Žalovaný poté v prvostupňovém rozhodnutí již jen poukazoval na skutečnost, že JUDr. Kleslová nebyla placena z veřejných prostředků. Tato okolnost je však pro danou věc nepodstatná. Zákon č. 106/1999 Sb. obecně nepodmiňuje poskytnutí informace tím, že by měla vzniknout či se nějak týkat pouze použití veřejných prostředků.
36. Je možné, že žalovaný měl na mysli aplikaci § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství. Tato otázka by však byla případně relevantní, až pokud by bylo najisto postaveno a řádně odůvodněno, že některé části smlouvy mezi JUDr. Kleslovou a žalovaným jsou obchodním tajemstvím. Teprve poté je možné uvažovat o aplikaci výjimky dle § 9 odst. 2 tohoto zákona. Pouze poté by bylo relevantní posuzovat splnění podmínek této výjimky, tedy zda žalovaný hospodaří s veřejnými prostředky. K tomu však dosud nedošlo, neboť žalovaný přezkoumatelným způsobem nerozhodl o tom, že by části smlouvy byly obchodním tajemstvím.
37. Žalovanému je třeba pro úplnost vytknout též porušení ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. V dané věci nebylo žalobcově žádosti vyhověno z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 tohoto zákona, a proto měl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvést, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství. Jakkoli lze z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí předpokládat, kdo takovou osobou je, bylo na žalovaném, aby tuto skutečnost výslovně specifikoval.
38. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 soudního řádu správního. Podle § 78 odst. 4 soudního řádu správního poté věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
49. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o poskytnutí informací závěry vyslovené výše (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Pokud snad bude opětovně zvažovat odepření poskytnutí smlouvy s poukazem na ochranu obchodního tajemství, objasní, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní. I v takovém případě však musí v souladu s výše uvedeným žádosti žalobce vyhovět a požadovanou smlouvu poskytnout s tím, že případně znečitelní takové údaje, u nichž při dodržení shora popsanych standardů dospěje k závěru o nezbytnosti ochrany obchodního tajemství.

IV. Aplikace § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

50. Městský soud však nevyhověl návrhu žalobce, aby v souladu s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil žalovanému požadované informace poskytnout.
51. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního zákonného důvodu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013 - 53, ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013 - 36, či ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

52. Soud však v tomto řízení uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soudu za této situace nepřísluší nahrazovat úvahy správních orgánů o tom, zda a v jakém rozsahu nebo jak konkrétně mají být informace žadatelům poskytnuty, neboť je toliko oprávněn přezkoumat správnost a zákonnost jejich závěrů. Jak vyplývá z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., soud přezkoumává, zda jsou dány důvody k případnému odmítnutí žádosti. Přezkoumáním se přitom rozumí taková činnost soudu, při níž soud posuzuje, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informací opřel, obstojí či nikoli. V dané věci však absentují důvody, které by mohl soud takto přezkoumat.
53. Závěrem soud ještě poukazuje na závěry zdejšího soudu ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9A 230/2015-51, s kterými se ztotožňuje:

S přihlédnutím k okolnostem posuzované věci zdejší soud nad rámec nezbytného odůvodnění poukazuje na závěry vyslovené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, čj. 7 As 4/2013 - 81, a ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, jejichž význam byl v kontextu posuzované věci vysvětlen ve výše připomenutém rozsudku zdejšího soudu čj. 9 A 272/2014 - 34. Se zřetelem k tomu, že žalovanému bylo závazným právním názorem uloženo, aby v případě, kdy se rozhodne požadované informace žalobci znovu odeprít, všechny informace spadající do předmětu žádosti žalobce učinil součástí správního spisu, bude soud v případném následném řízení v této věci moci přezkoumat postup žalovaného a případně využít svého oprávnění plynoucího z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Současně nelze vyloučit, že by soud v takovém případě k případné žádosti žalobce o přednostní projednání věci zvažoval konkrétní okolnosti tohoto případu spočívající v přístupu žalovaného k ochraně ústavně zaručeného práva žalobce na informace o činnosti žalovaného.

V. Rozhodnutí o nákladech řízení

54. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.
55. Náhradu nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3 000 Kč, náhrada nákladů právního zastoupení žalobce právním zástupcem, a to za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a replika podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění] a za každý tento úkon mu náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, soud zároveň žalobci přiznal náhradu DPH. Celkem tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. dubna 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu